

САКЪО КОМАЦУ НОВАТА СТОКА

Превод от японски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

Високоговорителят в залата съобщи: „Да влезе следващият. Номер двадесет и четвърти, влезте, моля!“

Морита стана от креслото. Без да отваря устни, много тихо, почти шепнешком, каза:

— Шефе, почва.

В устата на Морита имаше микроскопичен микрофон-предавател, монтиран в мъдреца му. Също такъв малък приемател беше скрит в косата му зад дясното ухо. В приемателя прозвуча гласът на шефа му, началник на секретариата на компанията за електроуреди.

— Дръж се, Морита — каза шефът.

Началникът на секретариата се намираше в зданието срещу завода. Временно бе наел една стая на четвъртия етаж.

Морита се изпъна като пред скок във вода и прекрачи прага на стаята, на чиято врата висеше табелка „Изпитателна“. Озова се в просторно помещение, сияещо от белота, в което проблясваха лъскавите метални части на някакви сложни уреди. Зад бюрото седеше екзаминаторът, до него стояха помощникът му и една сестра в бели престилки.

— Хаяси Тосиюки — каза екзаминаторът, като гледаше в анкетния лист, — двадесет и седем годишен, ерген, няма никакви близки... Така ли е?

— Точно така — кимна Морита.

Шефът му чуваше всяка дума чрез минипредавателя. Този чувствителен уред улавяше не само всички високо произнесени думи, но и най-слабите трептения на гласните струни, които нормално не се възприемат. По такъв начин Морита можеше безпрепятствено да поддържа връзка с шефа си.

Морита отговори на няколко обикновени въпроса. После поставиха на главата му специален шлем, съединен чрез множество жици с един от апаратите. Известна процедура — проверяване на умствените способности. Морита се постара показателят да не бъде твърде висок — така имаше най-големи изгледи да го приемат.

— Добре — каза екзаминаторът, като погледна скалата за оценка. — Пристъпваме към следващата проверка.

— Това май е нещо ново — чу Морита гласа на шефа си. — Не знаеш ли какво са намислили?

— Понятие нямам. Закрепват датчиците към китката на ръката ми.

— Дали не е детектор на лъжата? — в гласа на шефа прозвуча тревога. — Дано не те разобличат.

— Нищо, ще издържа. Ако се наложи да казвам истината, веднага ще задействува автохипнотизаторът. Така че не се безпокойте, шефе... Едва секунда... знаете ли, това е нещо друго. Не прилича на детектор на лъжата...

— Пригответе се! — каза екзаминаторът.

Началникът на секретариата слушаше напрегнато, като от време на време поглеждаше през прозореца към заводското здание. Изведнъж в слушалките се разнесе оглушителен трясък — стори му се, че ей сега ще се спукат тъпанчетата на ушите, — после всичко стихна. Връзката с Морита се прекъсна.

— Съпротивляемост на електрошока 608 — каза лекарят с безпристрастен глас. — Дойде в съзнание много бързо, коефициент на възстановяване 7. Отлични показатели. Удивително здрав организъм.

Морита прехапа устна от непоносимата болка. Електрошокът беше много силен. Целият още трепереше от него. Погледна следите от изгарянето на китката си. Сестрата внимателно взе ръката му и му направи инжекция. Болката почна да стихва. Мускулите му се поотпуснаха, стана му по-добре.

— Успешно издържахте всички изпитания — каза екзаминаторът. — Остава само да подпишете договора и съглашението. Ето подпишете се тук и тук.

Морита с усилие отиде до бюрото и взе документите. Виеше му се свят, пред очите му все още се въртяха зелени и червени кръгове. Договор между компанията за електроуреди „Съкай“ и временния работник еди-кой си. Трудово съглашение с множество раздели и подраздели, според които той, временният работник, е длъжен да изпълнява това и това.

— Подлеци! — каза Морита така, че околните да не могат да чуят. — Малко им се виждат, изглежда, тия идиотски хартийки и глупавите въпроси, та още се и подиграват с хората.

— Дръж се, приятелю — отвърна шефът. — Това е само началото, цветчетата, тъй да се каже, а плодовете тепърва ще дойдат.

С вдървени пръсти Морита взе писалката и се подписа.

А ето какво се случи месец преди това събитие. В специална стая на петдесет и втория етаж на компанията за електроуреди „Интернационал“ се срещнаха двама души. Пряк асансьор свързваше тази стая с кабинета на президента на фирмата. Освен вратата, водеща към асансьора, имаше и втора, тайна. По такъв начин човек можеше да проникне в стаята, без да бъде забелязан от служителите.

На бюрото седеше президентът на компанията, срещу него — Морита. Президентът му показваше снимки, направени от самолет.

— Погледнете. Това е общият вид на главния завод на компанията „Съкай“. В центъра е големият сив корпус без прозорци. Построиха го наскоро. Това е секретният им цех.

— И какво произвеждат там?

— Ако знаехме, нямаше да седите сега тук пред мен! — повиши глас президентът.

Морита едва забележимо се усмихна и президентът кипна.

— С кого разговарям, с аса на индустриалния шпионаж, както сам се наричате, или с някакъв глупак?! Мен ли ще питате какво произвежда фирмата „Съкай“ в секретния си цех? Нали вашата задача е да го установите?

— Надявам се, че знаете как е организирана работата в компанията „Съкай“ — спокойно каза Морита. — Всички производствени процеси при тях се пазят в пълна тайна. Те са превъзходни конспиратори. С една дума, достойни противници на нашата фирма.

— А колкото до парите — избоботи президентът поуспокоен, като вадеше чековата си книжка, — можете да посочите каквато искате сума. И тъй, вашата задача е да установите какво се произвежда в секретния седми корпус. Не се церемонете много с тях, в такава работа всички средства са добри. Впрочем няма какво да ви уча.

— Сумата не е лоша, но е недостатъчна — каза Морита, като хвърли поглед към чека. — Справедливо ще бъде да я утроите — в случай че задачата бъде изпълнена успешно, разбира се. И освен това искам да поставя още едно условие. Бих желал да получа постоянна работа във вашата компания. Знаете ли, омръзна ми всеки ден да рискувам живота си. Много мои колеги, хора — млади, пълни с

енергия, никога вече не ще могат да приказват с ръководителя на компанията, както сега аз с вас. Те умряха или както се казва — станаха жертва на „нещастен случай“.

Президентът направи кисела гримаса и дълго мълча. После каза:

— Добре, съгласен съм. Когато приключите със задачата, ще ви дадем някаква работа. А ако се случи нещо непредвидено и вие... хм... станете нетрудоспособен, нашата фирма се задължава да ви изплаща пожизнена издръжка.

Тайната врата се отвори и в стаята влезе началникът на секретариата Симура. След като се поклони на президента и поздрави с леко кимване необичайния посетител, каза:

— Бих искал да ви предупредя, Морита, че ще работите с мен, под мое непосредствено ръководство. Освен това — той се усмихна — аз ще бъда, така да се каже, връзката между вас и президента.

— Така, така! — засмя се Морита. Очите му предизвикателно блеснаха. — Значи ще изпълнявате ролята на надзирател. Не обичам да проявяват недоверие към мен...

— Какво приказвате, не става дума за недоверие! — президентът погледна и двамата със скрита насмешка. — Хайде, Морита, заемете се със задачата, а ако нещо се случи, аз ще се погрижа за вашите кости.

Компаниите „Интернационал“ и „Съкай“ бяха най-големите фирми за електроуреди. Случай доста рядък — обикновено една от фирмите винаги взема надмощие. Но така стана, че капиталите и производствената мощ на двете фирми бяха равни и те си дележа пазара. Продукцията на „Интернационал“, като се почне от електролампи за джобни фенерчета и се свърши с най-сложната апаратура за атомни електроцентрали, като две капки вода си приличаше с продукцията на „Съкай“. Имаха еднакво влияние в промишления и финансовия свят, за открита борба и дума не можеше да става и на фронта имаше привидно затишие. Но борбата между двете фирми не стихваше, съревнованието се водеше главно на арената за новости в електротехниката.

— На дневен ред сега е производството на най-нови, усъвършенствувани електроавтомати. Правим всичко, което е възможно, но и нашият противник не дреме — обясняваше началникът на секретариата на внимателно слушащия го Морита. — Мисля, че в седми секретен цех се правят изследвания именно в тая насока.

— Ако правилно съм ви разбрал, „Интернационал“ също се занимава с подобни изследвания?

— М-м-м... в известен смисъл — началникът на секретариата се смути и погледна недоволно Морита. — Накратко, продукцията на двете компании стигна възможния за дадения етап предел на техническо съвършенство, конкурентното намаляване на цените също достигна границата, която не бива вече да прекрачваме. Настъпил е решителният момент, някой от нас трябва да се измъкне на първото място. Изходът е само един — да се изпревари противникът и да се пусне на пазара нещо съвсем ново.

— Например?

— Ами някакъв универсален автоматичен електронен апарат, който да върши абсолютно всичко.

Морита сви рамене.

— Скъпичка ще е тая играчка. Цената на дребно няма ли да изплаши купувача?

— В това са затрудненията ни. Двете фирми правят отчаяни усилия да намалят колкото може себестойността на такива универсални апарати. Очевидно „Съкай“ ни е изпреварил малко. Не случайно са построили този седми корпус без прозорци, като затвор, в който и мишка не може да проникне. Вероятно там работят върху някакъв нов, много евтин технологичен процес.

Морита се замисли, като се почесваше по върха на носа.

— Откъде смятате да започнем? — запита началникът на секретариата.

— Само не бързайте — каза Морита. — Прибързаността в такива работи може да доведе до обратни резултати. Предстои ни да действуваме в бърлогата на противника. Всичко трябва да се прецени и обмисли най-внимателно. Иначе заради някой малък пропуск цялото ни начинание може да отиде по дяволите. В „Съкай“ не работят глупци. Имат страшен нюх — шапка да им свалиш.

Обстановката се оказа по-сложна, отколкото предполагаша. В града, където се намираха главните заводи на фирмата „Съкай“, Морита и началникът на секретариата срещнаха непреодолима преграда — информационната служба на компанията работеше с

точността на часовник и със светкавична скорост. Тайните агенти на завода бяха пуснали пипалата си из целия град.

Малките провинциални градчета, в които има едри промишлени предприятия, често представляват придатък към тези предприятия. Градът беше владение на компанията „Съкай“. Деветдесет процента от градския бюджет се реализираха от данъците върху недвижимите имущества на компанията. Седемдесет процента от населението бяха работници, чиновници или доставчици на фирмата, заедно със семействата си. Останалите тридесет процента бяха търговци, които обезпечаваша града с хранителни продукти и най-различни други стоки. Компанията „Съкай“ финансираше строителството на пътищата и газопровода, субсидираше местната полиция и пожарната служба и дори поддържаеше една-две банди шантажисти.

Само луд би се осмелил да върши шпионаж в това малко, но здраво като орех владение. Чиновниците получаваха добри заплати, трепереха за мястото си и нямаха никакво желание да дават сведения на когото и да било. За всички подозрителни лица, появяващи се в магазините или заведенията на града, съобщаваха незабавно в специалния отдел на компанията.

Територията на завода обхващаше няколкостотин хиляди квадратни метра. Седмият корпус се намираше в центъра, заобиколен от другите корпуси. Цялата територия бе опасана с висока ограда, наблизко не растеше нито едно дърво, нямаше нито едно хълмче, откъдето би могло да се хвърли поглед към владенията на „Съкай“.

Морита и Симура не бързаха да проникнат в града. Изчакваха. Най-после се яви удобен случай. Влязоха в града с автокерван от търговци, които щяха да организират разпродажба на евтини стоки. Морита шофираше челната кола. В града наеха здание и издигнаха над него рекламни въздушни балони. В тези балони бяха монтирани телевизионни камери с телевизионни обективи, насочени към седмия корпус на завода. В един от четирите автофургона имаше добре замаскиран телевизор. Морита и Симура дежуреха пред екрана му.

Надяваха се, че щастлив случай ще им помогне да видят каква суровина постъпва в седмия корпус. Това щеше да им даде все пак някаква нишка за разгадаване на тайната.

Но през четирите дни в този силно охраняван, обграден с бодлива тел корпус влязоха само пет души. Единият от тях караше

камион, покрит отгоре с брезент.

— Погледни — каза Морита, който внимателно изучаваше видеолентите, — този кадър е интересен. Вятърът е отметнал края на брезента... Какво ли е това?

— Отдели лентата и увеличи кадъра — посъветва го Симура.

Но увеличената снимка страшно ги озадачи.

— Някаква глупост — казаха двамата в един глас.

— Свинщина! — промърмори Симура. — Четири дена да стърчим тук, за да видим камион натоварен догоре с най-обикновени кофи.

— Защо ли са им толкова кофи — Морита се замисли. — Слушай, може пък да са съставна част на най-новите автоматични електронни апарати?

— Остави тия глупави шеги! — троснато рече шефът. — В седмия корпус сигурно правят генерално чистене или нещо от тоя род...

— Ами, чистене! Да не би тия чистофайници да са приготвили по една кофа за всяка пращинка — ухапа го Морита. — Слушай, може би кофите са от специален метал, който не се окислява, и да държат в тях химикалите например...

Но кофите бяха най-обикновени. Успяха да го узнаят с големи мъки от местния търговец на железария. Морита загуби цели два часа да беседва с търговеца. Кофите доскоро задръствали склада му и изведнъж, след построяването на седмия корпус, търсенето им рязко се увеличило. И това беше всичко, което можаха да узнаят. Да разпитват работниците от завода нямаше смисъл. Те не разгласяваха производствени тайни. Явно компанията „Съкай“ умееше да застави служителите си да мълчат.

— Какво да правим? — раздразнено запита Симура. Търпението му се беше изчерпало. — Да доложим ли на президента, че в седмия корпус произвеждат кофи?

— Недей да нервничиш, ще измислим нещо... — Морита бе подпрял с ръце главата си. — Ще се наложи май да проникна вътре. Друг начин не виждам.

— Как? — в гласа на шефа се долавяше отчаяние. — Президентът е много ядосан. Иска час по-скоро резултатите. На теб ти

е лесно — ти си волна птица. Камъните ще се посипят върху моята глава.

— Съчувствувам ти...

Морита разглеждаше снимката на седмия корпус. Огромно, сиво здание без прозорци. Бодлива тел. Въръжена охрана пред вратата. Видът на тази мрачна грамада сякаш отхвърляше всяка възможност да се проникне вътре.

И все пак бяха посъбрали сведения за седмия корпус. Вярно, че бяха доста смътни и нямаха пряко отношение към задачата им. Но едно нещо безспорно се потвърди: всичко, което се отнасяше до цеха, се държеше в пълна тайна. След построяването на седмия корпус били докарани много никому неизвестни машини. Работниците от цеха живеели на казармени начала — задължени били да не напускат стените на корпуса до приключването на поставената им задача — появяването на новата стока на пазара.

Морита си блъскаше главата — откъде ли компанията набира работници за секретния си цех? Може би са изпратили тук добре проверени кадрови работници от филиалните предприятия на фирмата...

И веднъж Симура, зачервен от възбуда, тупна Морита по рамото.

— Все мислиш, мислиш откъде ли вземат работниците, а? Дръж се, приятелю, да не припаднеш сега! Успях нещичко да измъкна. Вземат ги направо от улицата. Представяш ли си!

— Не ми се вярва... В града никой нищо не знае.

— И не може да знае. Компанията „Съкай“ привидно няма нищо общо с тая работа. Набирането извършва една от фирмите-доставчици. Търси за временна работа млади мъже, ергени, съвсем самотни. Условията са блестящи.

— Значи това е единствената възможност да се проникне в седмия корпус! Тогава ще вляза като работник — в очите на Морита се появи весел блясък.

— А как ще поддържаме връзка? — запита Симура. — Работниците живеят на казармени начала. Дори и да проникнеш вътре като работник, какво от това? Нали няма да те пуснат да излезеш от корпуса, докато не се появи на пазара новата стока?

— Връзката е дреболия, ще измислим нещо... — Морита хапеше устни. — Едно ме смуцава. Защо вземат на работа само ергени, без

близки? Явно работата е много опасна...

— Сега отивам в седмия корпус — прошепна Морита. — Работниците от другите корпуси ме гледат някак странно.

— Завиждат ти — отвърна шефът. — Нали ще си обезпечен за цял живот.

— Не прилича на завист. По-скоро обратното. С такива погледи изпращат покойника до вечното му жилище — гласът на Морита бе подтиснат.

— Не се отчайвай!

— Приближавам се към корпуса. Тук се върти някакъв тип, прилича на бригадир. Аха, кани се да ни държи реч... Слушай... — Морита отвори леко уста.

— Пред вас е секретният експериментален корпус, в който се извършват процесите по производството на нов артикул. Съдбата на нашата фирма зависи от тази нова стока. Предупреждавам ви — работата ви ще бъде трудна. Пълна изолация. Но всеки работник, ако се труди добросъвестно, ще получава в края на седмицата надбавка. След изтичането на договорния срок вие ще излезете оттук богати. Не ще има нужда да работите повече за парче хляб.

— Чуваш ли? — попита Морита. — Когато началството ти обещава много пари, значи работата не е чиста. Кажи на президента, че настоявам да ми удвои хонорара.

— Дръж се сериозно! — викна му Симура.

— Добре, добре де. Пошегувах се!

— ... Разбира се, вие сте длъжни да пазите производствената тайна — продължаваше бригадирът. — Да се подчинявате на всички заповеди на началството, да не нарушавате дисциплината и безпрекословно да изпълнявате правилата за вътрешния ред...

— Вратата се отваря. Влизам — гласът на Морита стана далечен. Явно бе влязъл в зданието.

— Почвам работа...

В слушалките на Симура се чу дрезгав звук. Изглежда там, в седмия корпус, бе иззвънял звънец.

— Каква е работата ти? — запита Симура, като едва сдържаше вълнението ся.

— Не знам. Аз съм в малка, квадратна, съвсем празна стая. Сам съм. Две линии на конвейера. Нищо друго. На тавана е монтирано телевизионно око. Навярно постоянно наблюдават работниците.

В слушалките на Симура пак нещо изтрака. После се чу приглушен глас — явно от високоговорителя в цеха.

— Номера — двадесет и втори, двадесет и трети, двадесет и четвърти и двадесет и пети! Днес ще пренасяте химикалите от белия конвейер на червения. След краткото позвъняване — пригответе се, след продължителното — почнете работа! Внимавайте да не разливате разтвора...

Чуха се две позвънявания, отначало кратко, после продължително. Забръмча лентата на конвейера. Симура усили звука в слушалките. Изведнъж чу удивеното възклицание на Морита.

— Кофите!

— Ония същите ли? — началникът на секретариата притисна микрофона до устните си.

— Да, същите, които видяхме на снимката. Постъпват на конвейера една след друга...

— Какво има в тях?

— Не знам... Някаква прозрачна течност като вода. Без миризма... Ще издебна случай и ще взема проба.

— Двадесет и четвърти! — чу се от високоговорителя. — Не се залисвайте! Внимателно, ще разлеете разтвора.

— Прекъсвам връзката — прошепна Морита с тревога. — Ще се свържа с теб по-късно.

— Ало! Ало!

Гласът прозвуча в самото ухо на Морита. Той потърка очи и погледна светещите стрелки на стенния часовник. Показваха два часа. В спалнята беше душно.

— Узна ли какъв е разтворът в кофите? — попита шефът.

— Не, още нищо не съм узнал. Нямам никаква свободна минута. Превърнал съм се на ходещ хронометър. Не ни дават дъх да си поемем... Хайде, лека нощ...

— Каква ти лека нощ! — гласът на Симура прозвуча остро. — Аз седя тук като на тръни. Две седмици вече минаха! Какво прави през

това време? Не можа ли нещичко да узнаеш?

— Нищо — Морита се обърна на другата страна. — Нали вече ви докладвах, че работим като затворници в отделни килии. Нямаме връзка помежду си. Производственият процес е раздробен на стотици малки операции. Какво се произвежда като цяло не е възможно да се разбере.

— Хитро са го измислили! — цъкна с език Симура. — Но на нас от това не ни е по-леко... Все така ли ще пренасяш тия кофи или има надежда да те преместят на друга работа?

— Утре постъпвам на нова работа. Повишиха ме... — Морита шумно се прозя и прозявката прозвуча в слушалките като рев на лъв. — Всичко върви нормално, само имай търпение. Хайде, довиждане... Умирам за сън...

— Слушай!

— Върви по дяволите! Искаш да не издържа ли? Няколко работници, които постъпиха заедно с мен, вече са в психиатрията. Разбра ли?... Сънят тук е единствената почивка...

Рано сутринта Симура вече седеше със слушалките.

— Номер двадесет и четвърти! — чу той гласа от високоговорителя. — От днес вие сте на нова работа.

Началникът на секретариата се мъчеше да си представи как Морита стои мирно в една от стаите на седмия корпус. През тия две седмици явно здравата го бяха изморили. Сам рядко влизаше във връзка. Всеки път Симура трябваше дълго и настойчиво да го вика.

— Вашата задача е — продължаваше високоговорителят — да проверявате детайла, който постъпва в левия канал, и ако по него няма драскотини, да го премествате в десния.

Чу се позвъняване, забръмчаха мотори.

— Морита! — викна шефът, — какъв е този детайл?

— Не знам... Някакви топки...

— Топки ли?!

— Да, бели, пластмасови... Приличат на топки за пинг-понг... Да, наистина са топки за пинг-понг.

Симура недоумяваше. Отначало кофи, сега пък топки за пинг-понг.

— Слушай, Морита, да не ме баламосваш? За какво са им тия топки?...

Някакъв отговор.

След седмица Морита пак получи повишение. Новата му работа вече поне приличаше на истинска. Седеше пред команден пулт с множество копчета. При сигнала — позвъняване и мигане на лампичката — трябваше да натисне съответен бутон. Явно бе станал нещо като диспечер и регулираше работата на конвейерите. Но какво се произвеждаше в седмия цех, така и не бе успял да разбере.

— Днес чух нещо — каза той веднъж с удивително безизразен глас. — Минавах покрай една стая. Изглежда, че е експерименталната лаборатория, където се проверяват образците на новите изделия. Чух да казват: „... скорост на реакцията, степен на добросъвестност...“

— Степен на добросъвестност ли? Интересно... Не успя ли поне да хвърлиш едно око?

— Не говори глупости! Как бих посмял... — гласът на Морита стана рязък. — Нали компанията за електроуреди ми е работодателя...

— Морита! Какво става с теб? — викна Симура изплашен.

— Да... аз... е... разбира се... — пак настъпи пауза. После каза с обикновен глас, сякаш се беше отърсил от вцепенението: — Как е президентът? Ядосан ли е?

— Не, напоследък даже е станал по-мил. Вече не се кара. Да ти призная, това много ме безпокои — оплака се Симура. — Като че ли ни утешава. Не бързайте, казва, деца. Който върви бавно, стига далече. А в гласа му ехидни нотки. Може би е вдигнал вече ръка от нас, как мислиш?

— Всичко върви добре — бавно каза Морита. — Непрекъснато ме повишават. След още две степени ще имам достъп до готовата продукция. Наскоро узнах къде е складът с новите изделия.

Минаха още десет дена. Десет дена на грубно мълчание. Началникът на секретариата не сваляше слушалките, даже спеше с тях. И ето най-сетне чу напрегнатия, развълнуван глас на Морита.

— Утре... Утре ставам началник на отдел...

— Началник-отдел? — Симура изтри изпотеното си чело. Изглежда, настъпваше решителният момент.

— Да. Снощи ни устройха хубав номер. Нали разбираш, хората са на края на силите си... Началството реши, че трябва да си отдъхнем и организира забавление. Измислиха и лозунг: „Всеки да прави каквото иска!“ Бригадирът откри вечеринката с думите, че разбира състоянието ни и справедливия ни гняв към него. И така, казва, сега можете да си излеете набралия се в душата ви яд към мен. Хайде, елате, бийте ме... Аз не го бих, не можах да вдигна ръка върху човека, нали и той е уморен като нас. А другите го биха. Здравата си изпати, горкият... А после излезе, че било капан. Всички, които го биха, днес ги отведоха нанякъде. Останах само аз. Направиха ме началник-отдел.

— Сега ще видиш ли най-сетне новото изделие?

— Може би... Кабинетът на началника на отдела е до склада... — гласът звучеше глухо и постепенно замираще. Сякаш Морита едва дишаше. — Утре... през обедната почивка...

На другия ден Симура не можеше да си намери място от вълнение. Непрекъснато поглеждаше часовника си. В слушалките се чуваше прашене, някакви странични сигнали и шумове. Най-сетне се разнесе звънецът за обедната почивка. Морита мълчеше. Началникът на секретариата не издържа и завика:

— Морита, защо мълчиш?

— А, ти ли си?... Чувам те... — Морита едва говореше. — Знаеш ли, новата работа е много трудна. Ужасно съм уморен.

— Какви ги дрънкаш? Иди в склада и виж най-после тия проклети апарати! — Симура подскочаше на стола от напрежение. — Морита, чуваш ли какво ти казвам? Иди веднага в склада!

Изглежда, Морита стана и тръгна нанякъде. В слушалките се чуваха тежките му стъпки.

— Върви, върви! В склада за новите апарати! Върви, върви, Морита! — повтаряше Симура като навит, също като хипнотизатор, опитващ се да внуши мисълта си на болния.

— Аз... съм пред склада... — гласът на Морита звучеше съвсем глухо. Навярно бе стиснал зъби. — Вратата не е заключена...

— Тогава отвори я, по-скоро де! — Симура преглътна слюнката си и изтри в панталоните изпотените си длани. — Погледни вътре!

— Не... не мога... — в гласа на Морита се усещаха ридания. — Не мога... не смея... Нали аз... съм чиновник на компанията „Съкай“...

— Глупак! Идиот! — началникът на секретариата крещеше. — Да не си се побъркал? Хайде, Морита, миличък, съвземи се, припомни си кой си! Ти си агент от индустриалния шпионаж на компанията „Интернационал“! Е, разбра ли? Хайде, отвори вратата!

Минаха две минути. После се чу скърцане на врата и учестеното дишане на Морита.

— Е, какво има там? Разбра ли какви са тия нови апарати?

Началникът на секретариата целият се бе превърнал в слух.

— Разбрах! — най-после отвърна Морита. Нито разстоянието, нито страничните шумове можеха да заглушат страшното удивление в гласа му. — Да, сега разбрах какво произвеждат в новия корпус...

Внезапно иззвъня звънецът. Почивката бе свършила. Морита млъкна. Пак скръцна врата, чуха се стъпки.

— Морита! Морита! — крещеше Симура вбесен. — Къде отиваш? Къде си? В кабинета ли? Идиот, ти нищо не ми обясни... Морита, отговори! Заповядвам ти!

Морита не отговаряше. Бе прекъснал връзката.

— Уважаема публика! Най-покорно ви молим да ни извините за чакането! — Гласът на младата дикторка беше много музикален. — Започва демонстрацията на новите изделия на компанията за електроуреди „Съкай“.

Гръмнаха фанфари. Президентът на компанията „Съкай“ се изкачи на трибуната. Очите му святкаха тържествено. Цялата му фигура изразяваше величието и триумфа на победител.

Из залата на разкошния хотел като вълна се понесе шепот, зачуха се ръкопляскания, отначало слаби, после по-дружни и накрая заглушиха всички други шумове. Сред присъстващите беше и президентът на компанията „Интернационал“. Зад него като сянка стърчеше сломеният от мъка началник на секретариата. Президентът на „Съкай“ дръпна шнура, завесата се плъзна встрани и се показа много сандъци с еднакви размери. Публиката замря.

— Господа! — прозвуча мелодичният глас на дикторката. — Пред вас са „хомороботи“, серия „ХР-1“. След дълги експерименти и упорит труд компанията „Съкай“ успя да усвои съвършено нова методика и технология на производството и създаде тези великолепни

човекомашины. Те могат да се използват във всяка област на труда. Хомороботите имат скоростта на машината и фантазията на човека. Разходите от поддържането им се равняват на една трета от разходите по поддържането на вече известните ви „роботи за канцеларска работа“... Моля, обърнете внимание на приятната външност на тези момчета...

В сандъците седяха млади хора, облечени елегантно с красиви, но абсолютно безизразни лица. На гърдите им висеше търговската марка на компанията „Съкай“. Забръмча зумер. Младите хора се изправиха, изскочиха от сандъците и се спуснаха към пишещите машини и електронносметачните апарати. Затракаха клавишите. Хомороботите заработиха със светкавична скорост. В залата гръмна буря от аплодисменти.

Началникът на секретариата Симура, помръкнал, с провесен нос, се доближи до президента на „Интернационал“.

— Господин президент... — заекваше той. — Аз... аз... повярвайте ми, тежко преживявам случилото се. Разбихах, че в седмия корпус се произвежда нещо оригинално и интересно, но... за такова нещо и наум не ми минаваше.

Президентът презрително се засмя.

— А, не се тревожете, Симура — студено каза той. — Противникът ни изпревари, но след някой месец и нашата фирма ще пусне на пазара същата стока.

— Как?! — Симура се задави. — Това... истина ли е? Но как така... аз нищо не знаех... никой не ми е казал...

Президентът на „Интернационал“ не му отговори, а се запъти към един от хомороботите. Когато Симура погледна отблизо новия модел на фирмата „Съкай“, изблеци очи от изумление. Изби го студена пот.

Пред електронносметачната машина седеше Морита и работеше с ужасна бързина. На гърба му се поклащаше табелка: „Продадено“.

— Да, това е Морита — небрежно подхвърли президентът на „Интернационал“. — Не мислите ли, че асът на индустриалния шпионаж направи блестяща кариера? Според мен, трябва да е доволен. Обикновено шпионите свършват много по-зле. Аз сдържах обещанието си. Купих го и по този начин му обезпечавам работа в нашата компания за цял живот.

— Купихте го? — Симура ту бледнееше, ту се изчервяваше.

— Да, смятам да го направя началник на секретариата...

— А... а... аз? — Симура се облегна на стената.

— Просто ще ви уволним — президентът бащински потупа по рамото бившия Морита, сега хоморобот от серия „ХР-1“. — Този момък е много по-надежден. Във всеки случай няма да предаде интересите ни за пари като вас...

— Господин президент, кълна ви се, никога...

— Не се кълнете, драги! Не увеличавайте греховете си с клетвопрестъпничество. Знаех, че работите на двама господари. Мисля, че Морита не попадна случайно в седмия корпус. Накратко вие си подготвихте почва за отстъпление — в случай на провал смятахте да се прехвърлите в лагера на противника, а в случай на успех да пожънете лаври в компанията „Интернационал“. Но вие нищо не знаехте за хомороботите и се престаравахте. Откровено казано, отдавна ви подозирах, че играете двойствена игра, и затова ви изпратих с Морита по-далеч от тайните на нашата компания.

Президентът се обърна към позеленелия Симура и го измери с презрителен поглед.

— Свободен сте. Можете да отидете където искате. Впрочем, ако желаете и издържите всички проверки, бихме могли да ви изпратим в нашия секретен цех... Макар че... едва ли от такъв глупак ще излезе добър хоморобот.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 2, 3, 4/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.